

sentanterne, hvor noget saadant er vedtaget. Jeg har kun privat hørt, at det skulde være Tilfældet. Det var derom, jeg sagde i Gaar: De tør ikke andet, de kunne ikke være i Fred! Men Repræsentanterne kunne tage det med No, thi de have ikke noget direkte med Revisoren at gøre. Uden at komme dybt ind paa Sagen skal jeg gentage, at der intet Møde er holdt, og at jeg ikke paa nogen Måde officielt ved noget om denne Sag. Som jeg sagde i Gaar: Vi have en dygtig Bestyrelse, som vi have Tillid til, og som haade vil og kan styre Kassen. Men det mærkelige var det, som Ministeren udtalte, og som for mig ogsaa er Pointet i Sagen med Hensyn til det Forhold, som vilde fremkomme, hvis vi herfra rast væk gik med til at forhøje Lønnen for den Revisor, der er ansat af Staten. Jeg er i saa Tilfælde bange for, at det vil føre med sig, hvad jeg udtalte flere Gange, at det vilde medføre, en Forhøjelse af Lønnen ogsaa for den af Interessenterne valgte Revisor. Nu sagde den ærede Minister, at det var urimeligt, at disse to Revisorer skulde have samme Løn. Ja, men saa gad jeg virkelig gerne vide, hvad Ministeren har tænkt, hver Gang han har stadfæstet Statutter for saadanne Foreninger. Hvordan i Verden kan en saadan Bestemmelse komme ind i Statutterne som den, der staar i den sjællandske Forenings Statutter § 70, hvor der staar, at hver af Revisorerne Lønnes med 400 Kr? Vi have en tilsvarende Bestemmelse naturligvis i den jydsk, og vi have faaet den forandret en Gang. Nu ved enhver her i denne Sal, at Regeringen har den Magt og Myndighed over Kreditforeningerne, at de ikke kunne forandre en eneste Tøddel i deres Statutter, uden at Forandringen stadfæstes af Ministeren. Naar den ærede Minister da staar op her og bruger saa stærke Udtryk som, at det er urimeligt, at disse Revisorer skulde have samme Løn, og han saa ikke alene har stadfæstet det i Dernes Husmandskreditforening, men ogsaa er gaaet ind paa en Forhøjelse i den jydsk Forening fra 600 Kr. til 1000 Kr. for hver, saa er det forbaasende, at han ikke har indset denne Urimelighed for længe siden, thi den Urimelighed er der den Dag i Dag, at Revisorerne i begge Kreditforeninger have samme Løn. Vi maa da gaa ud fra, at naar der nu gives Lov til at forhøje Lønnen for den ene, saa vil Ministeren ogsaa være for en Forhøjelse til den anden. Ud den ene Revisor ikke bor i Aalborg, men i Randers, er en Tilfældighed, thi i den allerfjæreste Tid have begge Revisorerne for den jydsk Forening boet i Aalborg. Jeg maa altsaa forudsætte, at de

Statutter, som Ministeren har stadfæstet over for den ene Kreditforening, har der efter hans egen Mening været en Urimelighed i, men saa har han alligevel stadfæstet dem. Den ærede Minister skal ikke saa Lov til saaledes at slippe herfra, naar han vil sige, at det er urigtigt af mig at udtale, at vi, der staa her paa Husmændenes Vegne, ere bange for, at vi ved at gøre det Stridt, han vil have, gaa hen og gøre en daarlig Handel for Husmændene, som have ment, at de skulde spare nogle Penge, naar Ministeren gik med til at godkende deres Statutter. Derfor har jeg ikke villet unblade at gøre disse Bemærkninger, thi det er mig saa karakteristisk og synes mig mere end noget andet at behjæ, hvilken gyngende Grund Ministeren befinder sig paa, naar han absolut vil have os til at give en højere Løn, end vi finde rigtig. Det forekommer mig, at vi ere komne godt op i Forvejen.

Den fungerende Ordfører (Næstgaard): Jeg vil blot, inden Debatten sluttes, gøre nogle Mødbemærkninger til det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) i Anledning af Bevillingen til Kunstindustrimuseets Drift, som han har udtalt sig saa udførligt om to Gange. Det ærede Medlems Hovedbetragtning var egentlig den, at der var ikke Grund til herfra at give det foreslaaede Tilskud, naar der faktisk fra private var bidraget saa lidt til dette Museum, som han mente, at der var. Jeg har forrige Gang forsøgt at paavise, at der er bidraget forholdsvis meget fra privat Side, det vil sige fra anden Side end Statens, til dette Museum; men det ærede Medlem vilde svække mine Bemærkninger i saa Henseende. Han nægter f. Eks, at Ny Carlsberg Museumslegat og den betydelige aarlige Rente deraf kan betragtes som et privat Bidrag. Jeg kan virkelig vidst, hvad det er andet end privat. Ved private Bidrag forstaar man naturligvis i denne Sammenhæng et Bidrag fra anden Side end Statens. Desuden mente det ærede Medlem, at man ikke kunde regne Udstillingsfonden med, thi den refererer sig noget til det Bidrag, som Staten har givet til Udstillingen i 1888, og ligeledes til Deltagelsen i Parisudstillingen; det var Staten om igen, mente han. Nej, deri tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl. Ganske vist fik Industriforeningen til Afholdelsen af Udgifterne ved Udstillingen et betydeligt Bidrag af Staten, men dermed være vi færdige med den Sag, saa afholdtes Udstillingen paa Industriforeningens Regning og Risiko. Derfor den havde faaet Underbalance, saa var det blevet dens Sag.